

[Skovmand.]

stillede ikke forslag om boykot af Portugal. Det, jeg foreslog, var, at der blev foretaget en ekspertundersøgelse af EFTAs betydning for krigene i Afrika og de muligheder, der foreligger for enten på ensidigt dansk grundlag eller i al almindelighed at påvirke den portugisiske holdning. En sådan ekspertundersøgelse er ikke ensbetydende med, at vi straks sætter straffeaktioner i gang. Den betyder blot, at befolkningen får et grundlag for at træffe sine beslutninger, og det er jo ikke noget akademisk problem. Vi er gang på gang i FN ude for, at man prøver på at få gennemført boykotaktioner mod Portugal. Hvad ved vi egentlig om sådanne boykotaktioners berettigelse og muligheder?

Med hensyn til informationsvirksomheden om det sydlige Afrika modtager den i øjeblikket ingen penge fra det offentlige. Den bevilling, ministeren taler om, er formentlig bevillingen til apartheidpolitikens ofre. Denne bevilling har hidtil ikke kunnet anvendes til informationsvirksomhed i Danmark om forholdene i det sydlige Afrika lige så lidt som de midler, der gives til information om u-landene. Det ville glæde mig, om ministeren, hvis det ikke kan lade sig gøre at oprette en særlig konto til information om det sydlige Afrika, kunne anvende midler fra disse konti.

(Kort bemærkning).

Kai Moltke: Jeg tror, at udenrigsministeren i nogen grad har misforstået Londonprotokollen. Londonprotokollen betød jo ikke på nogen måde, at de lande, som havde krav på Tyskland, afskrev deres fordringer. Det, der var tale om, var, at der blev givet et moratorium til efter en tysk fredstraktat, og motiveringen for, at man gik med til dette moratorium, var, at Tyskland på daværende tidspunkt befandt sig i en økonomisk så svag stilling, at afdrag, efter hvad de finansielt sagkyndige dengang sagde, ville være uoverkommelige, hvis genopbyg-

ningsarbejdet skulle gå videre. Men Londonprotokollen var en juridisk bekræftelse på, at Tyskland skylder penge. Nu tror jeg, ethvert menneske vil indrømme, at Tyskland ikke befinder sig i den beklagelige finanspolitiske situation, at det er en umulighed for det at betale, og derfor foreslår jeg, at regeringen inden for vestblokken arbejder for, at Tyskland går med til at yde afdrag på de tilgodehavender, som de pågældende lande har.

Jeg skal gøre opmærksom på — spørgsmålet blev rejst af hr. Sigsgaard — at den tidligere regering indledte i sin tid forhandlinger, specielt hvad angik visse erstatninger til koncentrationslejranger. Resultatet blev, at folk, som 1½ år havde arbejdet 10 og 12 timer daglig, virkelig fik som maksimum en så strålende sum som 8.000 kr., men der blev altså taget et initiativ, der blev indledt forhandlinger, og der blev givet en klat-skillig ved denne lejlighed. Det, jeg her efterlyser under de ændrede forhold, er aktive bestræbelser fra regeringen for at opnå, at Tyskland begynder at afbetale.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (J. O. Krag): Jeg vil gerne takke hr. Skovmand for sympatien for det socialdemokratiske forslag. Vi er kede af, at det endnu ikke er kommet så vidt, at hr. Skovmand kan stemme sammen med os, men det kommer jo nok.

Til hr. Poul Schlüter vil jeg sige — og det skal yderligere være en bemærkning til udenrigsministeren — at hvis man kunne godtage vort forslag om forkonference med den tilføjelse, at også USA skulle kunne deltage i sådan en forkonference, ville vi absolut godtage dette. Vi har ikke noget ønske om at holde USA udenfor.

Og så vil jeg sige til hr. Sigsgaard, at forholdet jo netop er det, som redegjort for af hr. Kai Moltke, at Tyskland fik moratorium med sin gæld — gælden er ikke afskrevet — og man fastsatte grænsen for moratoriet til en fredsslutning. Jeg vil give